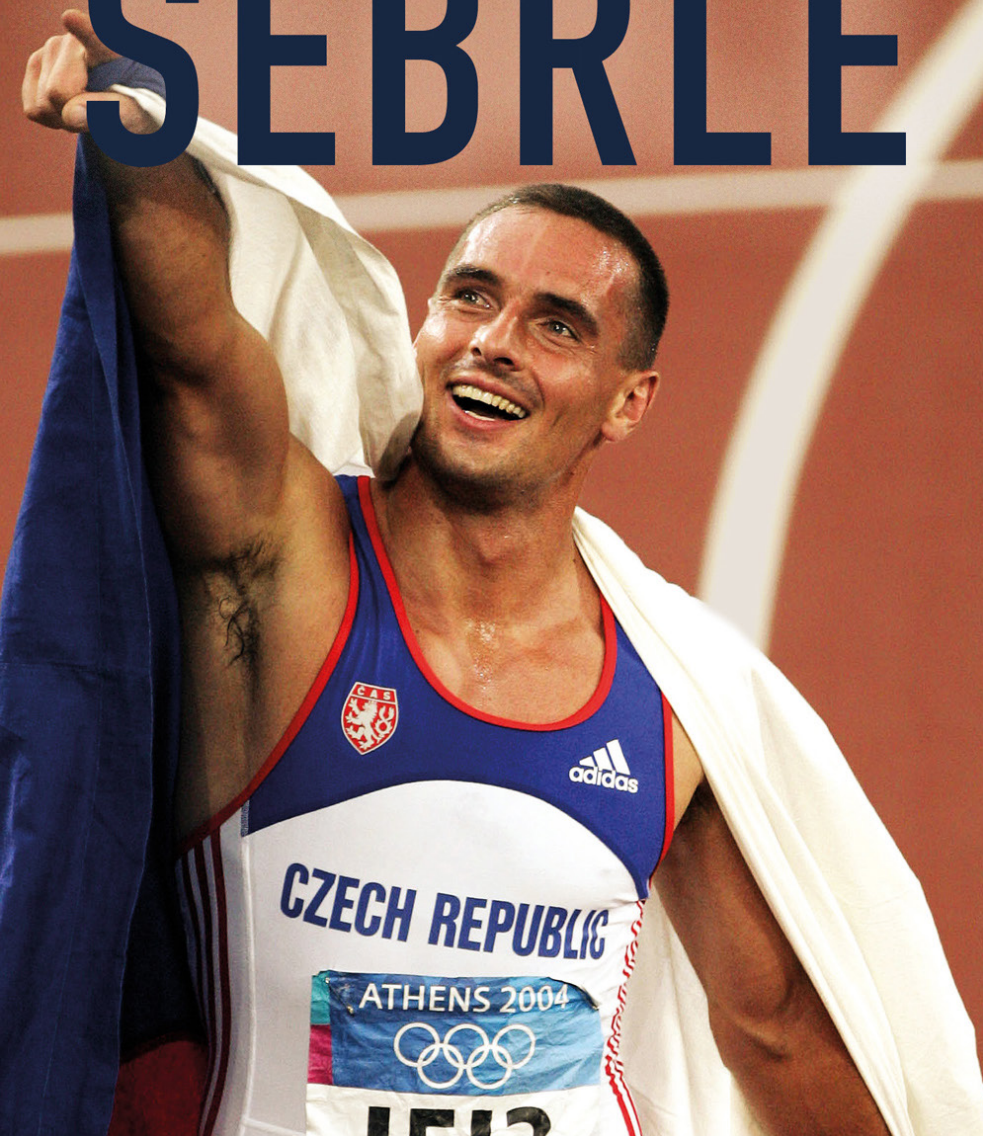

ROMAN SMUTNÝ

ROMAN
ŠEBRLE

Roman Šebrle

biografie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Roman Smutný

Roman Šebrle, biografie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

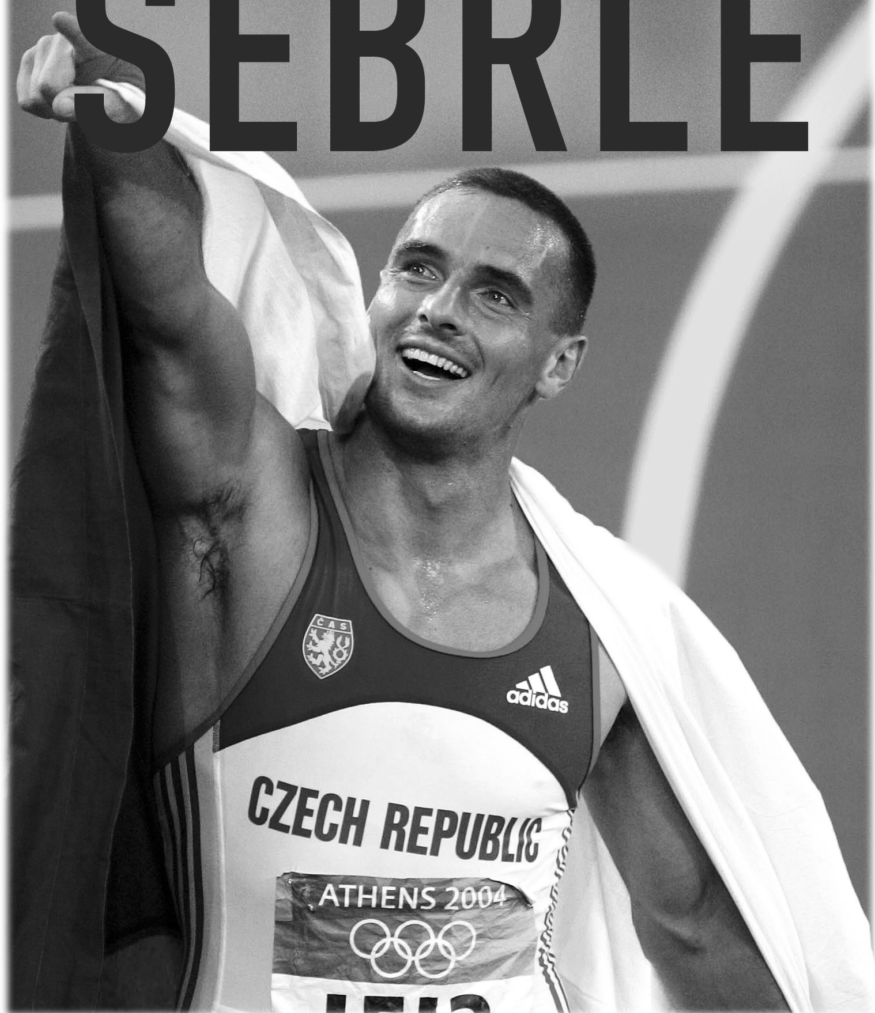
ALBATROS MEDIA a.s.

Roman Smutný
ROMAN ŠEBRLE

ROMAN SMUTNÝ

ROMAN
ŠEBRLE

© Roman Smutný, 2019
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019
© ČTK/ABACA/Hanh-Nebinger-Zabulon (photo), 2019
© ČTK/AP, ČTK/ABACA/Gouhier Nicolas, ČTK/AP/David J. Phillip,
ČTK/Petrášek Radek, ČTK/DPA, ČTK/AP/Anja Niedringhaus,
ČTK/AP/THOMAS KIENZLE, ČTK/Adámek Ladislav, ČTK/Vostárek
Josef, ČTK/Doležal Michal (photo), 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-522-5

ISBN e-knihy 978-80-7597-537-9 (1. zveřejnění, 2019)

KAPITOLA

1

Když na XXVIII. letních olympijských hrách v řeckých Aténách získal český desetibojař Roman Šebrle zlatou medaili, stal se historicky devátým atletem, který pro Československo, respektive Českou republiku, dokázal v rámci klání pod vlajkou s pěti kruhy vybojovat placku z nejcennějšího kovu. Sbíрку prestižního ocenění v atletice pro malou střeoevropskou zemi načal Emil Zátopek. Na olympiádě v Londýně v roce 1948 nejprve triumfoval v běhu na 10 000 metrů, což však byla pouhá předehra ke zlatému hattricku, kterým si podmanil celý svět sportu o čtyři roky později v Helsinkách, kde opět zvítězil v desetikilometrovém běhu, k tomu přidal i prvenství v závodě na pět kilometrů a navrch i v maratonu. Mimořádný úspěch výpravy podtrhla i jeho manželka Dana, která nenašla přemožitelku v hodu oštěpem. V pořadí šestý pomyslný korálek na

československý zlatý olympijský náhrdelník navlékla diskařka Olga Fikotová v Melbourne roku 1956. Na další přírůstek do rodiny se poté čekalo dvanáct let. Půst ukončila výškařka Miloslava Rezková v Mexiku. V bavorské metropoli Mnichově udělal na sklonku léta 1972 své zemi tu nejlepší možnou reklamu diskař Ludvík Daněk. V jihokorejském Soulu roku 1988 zase ukázal Jozef Pribilinec, kterak si lze chůzí na 20 kilometrů zajistit doživotní sportovní slávu. V Barceloně roku 1992 okusí oštěpař Jan Železný, jak chutná výstup na nejvyšší stupínek vítězů, a zalíbí se mu to do té míry, že si vše zopakuje i v Atlantě roku 1996 a také čtyři roky nato v australském Sydney. V hlavním městě Katalánska začíná také slavná česká desetibojařská éra oděná do zlatého hávu. Zahazuje ji Robert Změlík a na jeho úspěch navazuje v roce 2004 v „kolébce demokracie“ dnes již legendární rodák z Lanškrouna známý pod přezdívkou Šéba. Zatím poslední osobností, které se podařilo vystoupat na zlatý český olymp, je oštěpařka Barbora Špotáková, hrdinka z Pekingu 2008 i Londýna 2012. Její dvě zlaté medaile mají pořadové číslo patnáct a šestnáct.

Bylo by krajně nespravedlivé omezit příběh o úspěšných českých atletech pouze na ty, kteří uspěli na olympijských hrách. Vždyť v kronice Mezinárodní asociace atletických federací se v kapitole světové rekordy vyjímá čtyřicet devět počinů československých, potažmo českých atletů. Z naší země také vzešlo jedenáct mistrů světa v atletice, z nichž mnozí triumfovali více než jednou, a zapo-

menout bychom neměli ani na dvacet jedna mistrů Evropy.

Patří již k obecně přijímaným faktům, že Češi se jako národ dělí na příznivce fotbalu a příznivce ledního hokeje. Zdálo by se tedy, že jsou to právě tyto dvě hry, které si zaslouží být označovány jako nejoblíbenější sporty své země. Jenže i zde platí, že záleží na úhlu pohledu. V některých aspektech kopaná i hokej výrazně zaostávají právě za atletikou. Když si na celou problematiku posvítíme z olympijských pozic, zjistíme, že v rámci her založených v antickém Řecku již v roce 776 př. n. l. je atletika se šestnácti zlatými medailemi, o nichž již byla řeč, suverénně nejúspěšnějším českým sportovním odvětvím. Na druhém místě se nachází sportovní gymnastika s dvanácti zlatými plackami, třetí kanoistika s jedenácti, čtvrté střelectví se šesti a, světe, div se, hokej i fotbal se v tomto žebříčku krčí na poslední příčce, každý shodně s jedním vítězstvím. Kde jsou vlastně kořeny atletiky v českých zemích? Zastavme se nyní na chvíli v čase a vraťme se do dob, kdy Češi, Moravané a Slezané ještě neměli svůj vlastní stát a královna sportu, jak se atletice odnepaměti přezdívá, byla na území jimi obývaném ještě v plenkách.

Polovina devatenáctého století představuje pro Rakousko-Uhersko období neklidu. Kromě politických turbulencí, jejichž symbolem se stal revoluční rok 1848, prochází společnost proměnami rovněž v dalších oblastech života. Jednou z nich je i oblast sportu. Ve městech

i na venkově rostou jako houby po dešti tělocvičny, které se stávají místem setkávání lidí nejrůznějších profesí. Nechybí mezi nimi i přední osobnosti národního obrození a významní učenci své doby jako Jan Evangelista Purkyně či František Ladislav Čelakovský. Roku 1862 vzniká tělocvičná jednota Sokol a pro náš příběh je zajímavé, že na programu druhého všesokolského sletu v roce 1887 nechybí atletické disciplíny. Vše směřuje k jedinému cíli – založení atletické unie. K tomu dochází 8. května 1897 v restauraci U Choděřů na dnešní Národní třídě v Praze. K zakládajícím členům České amatérské atletické unie (ČAAU) patří kluby nejrůznějšího zaměření. Nově vzniklá organizace je proto doširoka rozkročená a kromě lehké i těžké atletiky zastřešuje sporty jako kopaná, plavání, lyžování, jachting nebo tenis. Prvním předsedou ČAAU je zvolen Jiří Stanislav Guth-Jarkovský, doktor filozofie, který si své proslulé znalosti etikety osvojil v roli vychovatele na náchodském zámku, čehož později velmi dobře využije ve funkci ceremoniáře na Pražském hradě na počátku Masarykovy prezidentské éry. Člen Mezinárodního olympijského výboru horuje pro zvýšení počtu hodin tělesné výchovy na školách a současně pracuje na založení Českého olympijského výboru. Toto úsilí přinese ovoce v roce 1899. Guth-Jarkovský bojuje proti vůli rakouských úřadů, aby mohli čeští sportovci na Letních olympijských hrách 1900 v Paříži startovat samostatně, a také za to, aby byli označováni jako Češi, a nikoli jako Rakušané či Maďaři.

Díky tomu se tak svět dovídá, že na stupně vítězů vystoupal první Čech v olympijských dějinách. Je jím diskař František Janda-Suk, který dohodí až na stříbrnou medaili. Pozoruhodný život Gutha-Jarkovského se uzavírá v roce 1943. Jeho odkaz dnes připomíná i Český olympijský výbor, který každoročně uděluje cenu Jiřího Gutha-Jarkovského za nejlepší sportovní výkon.

Třicátá léta dvacátého století dají světu atletiky vynález jménem tretry značky Adidas. Výrobce Adi Dassler je nabídné před olympiádou v Berlíně atletovi Owensovi. Poté co si v nich americký sprinter a dálkař doběhne pro čtyři zlaté medaile, stávají se celosvětovým hitem. Československo se ve stejné době těší z nového sletového a atletického stadionu na pražském Strahově. Druhá světová válka napak všem především bere. Československé atletice například Evžena Rošického. Novinář a atlet – mnohonásobný mistr Československa v běhu na 800 metrů – je v červnu 1942 spolu se svým otcem zastřelen poté, co byl odsouzen na základě odposlechu telefonátu, v němž schvaloval atentát na Reinharda Heydricha. Jméno padlého sedmadvacetiletého odbojáře nese multifunkční stadion stojící v sousedství Velkého strahovského stadionu a mezi lety 1948 až 1989 se konával také mezinárodní atletický mítink s názvem Memoriál Evžena Rosického. Pochmurná padesátá léta nabízí radosti asi tolik vrah mírumilovnosti. Komunisté využívají sport především k propagaci nově nastoleného režimu. Přesto se i obloha olověné barvy občas

protrhne a na chvíli vykoukne slunce. K takovým vzácným okamžikům patří léto 1952, olympijské Helsinky a tři heroické výkony Emila Zátopka. V roce 1956 také vzniká armádní klub Dukla Praha, z něhož v budoucnu vzejde hned několik olympijských vítězů včetně Romana Šebrleho.

V roce 1969, na jehož počátku se student Jan Palach neúspěšně pokusil probrat československý lid z letargie, se běží 35. ročník přespolního závodu Velká kunratická. Sportovní nadšenci se rovněž chystají na v pořadí 72. ročník nejstaršího silničního závodu v Evropě Běchovice–Praha a o pozornost si říká i novinka atletického kalendáře z ostravských Vítkovic Zlatá tretra. V roce 1984 přichází šok pro stovky sportovců všech zemí tzv. východního bloku s výjimkou Rumunska a Jugoslávie. Na začátku května vydal Sovětský svaz prohlášení, že XXIII. letní olympijské hry v americkém Los Angeles mají být zneužity k politickému boji, a tudíž je hodlá bojkotovat. K neúčasti se připojily i další země v jeho područí včetně Československa. Absurdita dosáhla svého vrcholu. Sport byl znásilněn politikou. Zákaz startu na vrcholové akci znamená křivdu pro celou jednu sportovní generaci a zmaření snů o poměření sil na nejsledovanější sportovní akci světa. Diskařka Zuzana Šilhavá tak musí kvůli důsledkům schizofrenie studené války na dálku s trpkostí sledovat, jak v Los Angeles vítězí Nizozemka Stalmanová poté, co dohodila do vzdálenosti 65 metrů, zatímco ona hází pod sedmdesát metrů jen tehdy, když má hodně špatný den...

Letní olympijské hry v Barceloně jsou posledními, na kterých startují čeští a slovenští sportovci jako příslušníci společného státu. Právě zde se nastolují témata, která budou v následujícím čtvrtstoletí v souvislosti s českými zlatými zářezy rezonovat nejvíce. Oštěpařskou „dobu železnou“ zde startuje Jan Železný, který svou nástupkyni najde o dekádu později v Barboře Špotákové. Robert Změlík zase své desetibojařské žezlo předá Romanu Šebrlemu. Kdo bude dalším českým atletem, který se dotkne samotného sportovního nebe, ukáže budoucnost. Není pochyb o tom, že je jen otázkou času, kdy kolekci nejcennějších olympijských trofejí někdo rozšíří a posune jejich počet zase o něco blíž k číslovce dvacet.

Atletika totiž v České republice představuje fenomén, jenž oslovuje všechny společenské vrstvy, mladé i staré, lidi nejrůznějších profesí. Zasahuje i do mnoha dalších, jinak zcela odlišných sportů. Když se v devadesátých letech dělal průzkum mezi fotbalovými prvoligovými trenéry, zjistilo se, že většina z nich si fyzickou přípravu nedokáže představit bez atletických prvků. Josef Masopust dovedl v roce 1978 Zbrojovku Brno k titulu i díky propracovaným tréninkům s atletickými prvky. Jeden ze symbolů fotbalové Dukly Praha, stroje na tituly z přelomu sedmdesátých a osmdesátých let, Ladislav Vízek dodnes vzpomíná na galeje pod trenérem Jaroslavem Vejvodou, během nichž museli na atletickém oválu běhat čtyřstovku – a kdo se neměstnal pod šedesát vteřin, musel ji opakovat. Trenér

Vlastimil Petržela je zase vyhlášený tím, že svým svěřencům nakládá bez ohledu na roční období. V zimě nekočetně dlouhé běhy v náročných terénech, během sezony kratší úseky od deseti do sta metrů kvůli zlepšení startovní rychlosti.

Zřejmě málokdo ví, že chybělo málo a místo znamenitého herce se stal z Vlastimila Brodského atlet. Od čtrnácti let trénoval ve Spartě pod Otakarem Janderou, který v něm objevil předpoklady pro běhání čtvrtek a půlek. „Jenže jsem neměl ani talent, ani trpělivost,“ ohlížel se člen mimořádně silné herecké generace Divadla na Vinohradech v roce 1995 za atletickou kapitolou svého života poté, co dorazil jako čestný host na vyhlášení ankety Atlet roku. Královně sportu zůstal věrný i poté, co se rozhodl, že svůj život spojí s prkny, která znamenají svět. Když jako divák fandil v Houštně Emilu Zátopkovi v jeho boji o světový rekord, křičel tak, že dalších pět dnů nemohl vykonávat své řemeslo, jelikož pouze sípal. Později se mu splnil sen, když se s manžely Zátopkovými seznámil osobně. „Vidět slzy radosti atletky, která vyhrála nebo překonala rekord, ale i slzy zklamání, proti tomu je někdy pláč Hamleta nad Ofélií úplný hadr,“ odhalil legendární *Bróda*, že síle příběhů, které píše atletika, nedokáže v jeho očích konkurovat ani mistrovství takového dramatika, jakým byl William Shakespeare. Představitel nezapomenutelných vodníků herec Josef Dvořák zase během svého mládí v Kadani přišel na chuť přespolnímu běhu. A když se na vojně v Havlíčkově

Brodě dostal ke službě na letišti a v chatrném plotě objevil díry, neodolal. Zatímco jiní by nelegálního přívalu svobody využili k vyhledání dámské společnosti, sportovec tělem i duší běhal štreky, klidně i v trávě, která mu sahala až do pasu, a připadal si jako Emil Zátopek při studiích na Vojenské akademii v Hranicích. „Sport mě naučil pěstovat vůli. Když jsem potřeboval přestat kouřit nebo pít, prostě jsem přestal. Naučil mě také pokoře. Někdo je prostě lepší, někdo prohrává,“ zhodnotil přínos atletiky pro svůj život muž, který se do povědomí diváků zapsal i díky roli Václava Pěnkavy v Nemocnici na kraji města. Zpěvačka Marta Kubišová se při studiu na gymnáziu dostala k zajímavé kratochvíli v podobě vytrvalostního běhu a skoku do výšky. To synové generálmajora Richarda Tesaříka, hrdiny z druhé světové války, Richard a Vladimír zase mohli sotva vyrůstат jinde než v armádních Dejvicích. Tajemné dvorky tamních vnitrobloků bývaly dějištěm jejich prvních „závodů“. V dospívání začali s opravdovou atletikou. Za 65 korun si koupili bambusovou tyč a hrdě s ní kráčeli přes Klárov a Chotkovy sady do své domovské čtvrti. Dlouho to vypadalo, že by na mapě československé atletiky mohla přibýt jména potomků chrabrého válečníka, jenže osud nakonec oba chlapce nasměroval hudebním směrem. Co se nenaplnilo v šedesátých letech, čekalo na svou příležitost a dočkalo se realizace o dvě dekády později. Atletické geny si proklestily cestu k Richardovu synovi Štěpánovi, z něhož vyrostl šampion v běhu na 400 metrů překážek.

Mnohé ze sportovních aktivit, které učarovaly uměleckým mistrům ve svých oborech, se snoubí v jednom velkém domě, v němž je deset pokojíčků a v každém z nich bydlí jedna atletická disciplína. Na fasádě toho domu je honosnými písmeny vyvedeno jeho jméno, které zní *Deseti-boj*. Pojdme se na něj zaměřit, prozkoumat jej od střechy po sklep a zastavit se u jmen jeho stavitelů i nejvýznamnějších obyvatel.

KAPITOLA

2

„Proč dělám desetiboj? Nebavilo by mě trénovat jen jednu disciplínu, tak jich dělám raději deset.“ Takto jednoduše odpověděl Roman Šebrle na otázku, proč si vybral zrovna tento sport, v němž se schovává hned deset rozličných atletických disciplín. „Desetiboj je zajímavá, všestranná disciplína s minimem stereotypů. Jednou chybou nic nekončí, ještě existuje devět šancí na nápravu. To například ve sprintu není možné. Ve všestrannosti je naše síla. Jako by tu platilo přísloví o zlatých českých ručičkách,“ dodává na stejné téma Romanův dlouholetý souputník Tomáš Dvořák a přiznává, že na desetiboji mu vyhovuje rovněž bodový systém, které nikdo neuděluje, ale lze si je dohledat v tabulkách. „Když něco zvorám, můžu bejt nasranej jenom sám na sebe, na nikoho jinýho to hodit nemůžu,“ uzavírá trojnásobný mistr světa. Desetibojáři ale za svou

práci odvádějí daň v podobě vždy přítomné bolesti. Na frak dostávají kolena, kotníky, lokty, svaly i šlachy, zejména ta Achillova. Již na konci prvního dne bolí takřka celý člověk, o tom druhém ani nemluvě. „U desetibojařů to je někdy jako u chlapů po padesátce. Když se ráno probudíte a nic vás nebolí, jste tuhej,“ trefně vystihuje trpký úděl všech, kteří jednoho dne udělají ten osudový krok a zvolí si desetiboj za své povolání.

Požádejme nyní bývalého držitele světového rekordu Tomáše Dvořáka, aby nám byl průvodcem po jednotlivých zastávkách. Program celého galapředstavení začíná první den během na 100 metrů. „V mém případě se od stovky všechno odvíjí. Když se na ní cítím dobře, vím, že se z toho dá udělat dobrý celkový výsledek,“ potvrzuje rodák ze Zlína, jak moc záleží na dobrém začátku. Po stovce následuje skok daleký, přičemž atlet má k dispozici tři pokusy: „S ním to bývá složité. Pravidlo, že kdo je rychlý na stovce, skočí hodně do dálky, ne vždy platí. Maximální rychlost se totiž vyvíjí až v posledních metrech rozběhu, ten je potřeba pořádně zažít, hlavně jeho rytmus.“ Hod koulí o váze 7,25 kilogramu se podobá předchozí disciplíně. Pozvolný rozjezd a potom prásk! I zde se lze o nejlepší výkon snažit třikrát: „V první řadě musím zůstat klidný. Když pokazím jeden pokus, pořád mám ještě dva další. Taky si nesmím myslet, že to urvu silou. U nás desetibojařů síla nepomůže. Na rozdíl od vrhačů jí nemáme na rozdávání a třeba sedmikilovou koulí jenom silou nikam daleko nedopравím,“

prozrazuje, že k úspěšnému hodů je kromě pořádné páry třeba i vytríbené techniky. Na řadu přichází skok vysoký: „Výškařem se člověk musí narodit, hlavně s citem pro poslední tři kroky. Aby se dobře odrazil a věděl, kde ve vzduchu je.“ První den je zakončen „čtvrtkou“ neboli během na 400 metrů. Program druhého soutěžního dne zahajuje překážkový běh na 110 metrů. Dle našeho průvodce není vůbec jednoduché jít po něm házet diskem: „Je to krátká trať, ale stojí dost energie. Deset překážek, tuhé nohy, vyflákané kotníky. Několikrát se mi stalo, že jsem potom při disku dvakrát přešlápl dva pokusy a při třetím se mi tak rozklepaly nohy, že jsem s bídou hodil čtyřicet metrů. V takové chvíli záleží na psychice. Člověk se musí uvolnit a myslet na to, jak správně udělat otočku. Pokud se ten naučený pohyb objeví, tak si nářadí samo najde cestu tam, kam má. Naopak když si řeknu, že se do toho opřu, tak to většinou skončí tak, že mi spadne ruka a hodím disk tak, jako bych chtěl sestřelit slunce z nebe.“ Po hodů diskem se skáče o tyči: „Je to stejné jako výška. Odraz, dopad do doskočiště a nic mezi tím.“ I při hodů oštěpem jsou k mání tři pokusy: „Člověk nesmí být bezhlavej a chtít hned hodit sto metrů. Už se mi to párkrát nevyplatilo. Povedl se mi první pokus, tak jsem si říkal, co kdybych hodil ještě dál. V Atlantě jsem hodil sedmdesát metrů a místo toho, abych toho nechal, házím znovu. Prd a loket v hajzlu! Oštěp je disciplína typu dálka a koule. Rozběh, úsilí se stupňuje a pak se musí pořádně bouchnout. Spousta desetibojařů je rychlejší na za-

čátku než na konci. Snad jedině Honza Železný to umí dokonale. Pomalu se rozběhne a pak je jak rozjíždějící se vlak,“ obdivuje bronzový medailista z olympiády v Atlantě svého o šest let staršího kolegu, který však na rozdíl od něj zasvětil svou kariéru pouze a výhradně hodu oštěpem. Celý atletický koncert je zakončen lahůdkou v podobě běhu na 1500 metrů: „Patnáctka je především o morálce. Člověk moc chce, ale někdy to nejde. Je to mílařská záležitost. Jde o to naučit se běžet tři kola stejně rychle a závěrečnou třístovku pustit, co to dá.“ Je konec. Přichází čas zúčtování. Poté co dusání treter utichne a doskočiště osiří, se jednotlivé výkony ze všech disciplín přepočítají na body, které se každému závodníkovi postupně sčítají. Vítězem se stává atlet s nejvyšším bodovým ziskem. V případě rovnosti bodů se vítězem stává ten závodník, který dosáhl lepších výkonů ve vyšším počtu disciplín.

Historicky prvním atletem na světě, který v desetiboji zazářil na olympiádě, byl Američan Jim Francis Thorpe. Na olympijských hrách ve švédském Stockholmu získal zlaté medaile nejen v desetiboji, ale i v pětiboji. Desetibojářská vřava byla tehdy pro velký počet účastníků rozdělena do tří dnů. Thorpe nedal nikomu šanci, ba co víc, světového šampiona Švéda Huga Wieslandera před domácím publikem porazil o 700 bodů! „Pane, vy jste největším atletem světa,“ vysekl mu poklonu sám švédský král Gustav V. Rodák z Oklahomy, jemuž v žilách kolovala indiánská krev, byl mimořádně všestranným sportovcem. Kromě vícebojů

se na profesionální bázi věnoval americkému fotbalu, baseballu i basketbalu. Paradoxně právě tato univerzálnost se mu stala osudnou. Když jeden z novinářů přišel se sólokaprem v podobě zjištění, že Thorpe hrál před třemi lety profesionálně baseball a týdně pobíral příspěvek na stravu 25 dolarů, funkcionáři Mezinárodního olympijského výboru jej diskvalifikovali a zlaté medaile mu sebrali. Budiž přičteno ke cti Švéda Wieslandera, že ze solidarity ke svému rivalovi odmítl medaile nejvyšší hodnoty převzít. Thorpe, kterého lidé oslovovali zásadně křestním jménem, zemřel v bídě roku 1953. Jeho mrtvolu našli v obytném karavanu na okraji Los Angeles. Trvalo dlouhé desítky let, než Mezinárodní olympijský výbor velkou křivdu napravil a zlaté medaile v roce 1983 vrátil Jimově dceři Glorii.

Prvním Čechem, který zaznamenal v desetiboji výraznější úspěch, byl Luděk Pernica, který na Letní světové univerziádě v Římě roku 1975 obsadil čtvrté místo a stal se prvním atletem z Československa, který dle tehdejších bodovacích tabulek překonal hranici 8000 bodů. Byla to doba, v níž kraloval držitel světového rekordu Mykola Avilov ze Sovětského svazu. V osmdesátých letech posouvali laťku světového rekordu dva nesmiřitelní kohouti – Brit Daley Thompson a Němec Jürgen Hingsen. Thompsonův rekord překonal 5. září 1992 Američan Dan O'Brien. Svým výkonem dosáhl na číslo 8891. Atletický svět v tento den netušil, že O'Brienův počín za sedm let překoná Čech Tomáš Dvořák. A toho opět trumfne Čech. Bude se jmeno-

vat Roman Šebrle a na pokoření jeho rekordu nenajde nikdo na světě recept neuvěřitelných jedenáct let! Nikdo netušil, leč alespoň maličko tušit mohl. Dvacet devět dnů před Američanovým zápisem do desetibojařské knihy rekordů si totiž na olympiádě v Barceloně pověsil na krk zlatou medaili desetibojař Robert Změlík. A v tom momentě, v pozdních večerních hodinách 6. srpna 1992, začala v desetiboji doba česká.

Robert Změlík se narodil 18. dubna 1969 v Prostějově, ale dětství prožil v malé obci Ivaň, vzdálené 14 kilometrů od „hanáckého Jeruzaléma“. V mládí jej formovala přísná výchova, které se mu dostalo od otce. Robert si musel kreslit týdenní plán, v němž bylo barevně vyznačeno vše, co musí během dne stihnout. Kromě školních povinností měl za úkol pomáhat doma při práci na zahradě či v péči o prasata a králíky. Své každodenní úkoly začínal plnit již v pět hodin ráno. Úsilí směřované správným směrem musí být korunováno minimálně solidním úspěchem, vštěpoval mu odmala do hlavy táta. Od raného dětství pohybově nadanému Robertovi učaroval devítinásobný majitel zlatých olympijských medailí za sprint a skok do dálky Carl Lewis. Když mu bylo šest let, postavil mu jeho starší bratr Vilém na zahradě improvizované výškařské doskočiště, k čemuž použil, co dům dal, například vysloužilé matrace a konstrukce klepače na koberce. Robertův první skok vysoký měl hodnotu 90 centimetrů. Později si Robert vybudoval rovněž amatérské podmínky pro skok daleký a vytyčil si

nesnadný cíl: tak jako jeho idol ve čtrnácti letech i on chtěl v tomto věku doskočit do dálky 686 centimetrů. V jedenácti letech začal 360 centimetry a během tří let se vypracoval tak, že výkon legendárního Američana ještě o šest centimetrů vylepšil, čímž vytvořil československý národní rekord v kategorii starších žáků! Ve čtrnácti letech činí Robert osudový krok a odchází studovat do Ostravy. Potkává se tam s trenérem Rudolfem Chovancem, který v Robertovi okamžitě odhalí předpoklady pro desetibojařskou dráhu. Krátce nato se stane držitelem československého dorosteneckého rekordu. V sedmnácti letech startuje na juniorském mistrovství světa a v souboji se staršími soupeři skončí desátý. O dva roky později si ze stejné akce odváží stříbrnou medaili a jako bonus i juniorský národní rekord. V jednadvaceti už soutěží v seniorské kategorii a hned poměří síly na mistrovství Evropy. Je z toho čtvrté místo, které zopakuje i o rok později na světovém šampionátu. Přichází rok 1992. Na konci února Robert vybojuje stříbro na halovém mistrovství Evropy v sedmiboji, a když na prestižním mítinku v Götzisu upraví svůj osobní rekord na skvělých 8627 bodů, odjíždí na hry pod pěti kruhy do Barcelony jako jeden z kandidátů na medaili. Věří, že výkon z Götzisu může ještě vylepšit. Současně se již tady hlásí o slovo bolavý loket a také kotník, hned dvě Achillovy paty, které jej za pár let donutí předčasně ukončit kariéru. Před startem životní výzvy vyřkne zbožné přání: „Ať vyhraje olympiádu ten, kdo si to nejvíce zaslouží, protože

toho nejvíce odtrénoval a byl nejpoctivější.“ V tu chvíli totiž cítí, že takovým člověkem je on sám. Po úvodní stovce je čtvrtý. Ve skoku dalekém i v hodu koulí však exceluje. Po prvním dnu je průběžně na druhém místě. Přichází soudný den. Na svých oblíbených překážkách s převahou triumfuje a začíná si budovat náskok. Ve skoku o tyči se na poslední pokus vyšvihne k 510 centimetrům, a co je důležité – těžce zkoušený loket nezradí svého majitele ani při hodu oštěpem a Robert jej navzdory obavám odhodí do vzdálenosti 59 metrů. Před patnáctistovkou má takový náskok, který může prohosподаřit pouze tehdy, pokud poběží jako hlemýžď. Doběhne si s přehledem pro konečný účet 8611 bodů. Španěla Antonia Peñalvera porazí na jeho domácí půdě o 199 bodů! Robert Změlík to dokázal. V obrovském vedru přemluvil své tělo a porazil 35 soupeřů. V pouhých třiačtyřiceti stojí na absolutním vrcholu. Jako by samotný Bůh věděl, že Robertova kariéra bude krátká, a chtěl tohoto dřiče rychle, dokud tělesná schránka ještě slouží, královsky obdarovat za jeho poctivost a mimořádně silnou vůli. „Myslím, že mám jednu kladnou vlastnost, že nejsem nikdy spokojen, takže vlastně vrcholu nikdy nedosáhnu. To je stimul, který mě žene dál,“ hlásí s pokorou vítězů nový sportovní hrdina své země. Zlatou medaili poté kvůli rozdáváním podpisů zapomene v taxíku, takže mu v Praze při pózování před objektivy fotoaparátů musí vypomocť jiný hrdina z Katalánska Jan Železný, který mu pro tento účel na chvíli půjčí tu svou. K překvapení všech se

trofej se svým majitelem opět setká, a to díky poctivému taxikáři, který cenný nález vrátí. „Když napíšeme, že Změlík překoná za pár let v desetiboji hranici 9000 bodů, budete si myslet, že jsme blázni?“ míří na Roberta Změlíka jedna z otázek novinářů. „Můžete napsat, že budete stejní blázni jako Robert Změlík,“ odpoví jim rozjařeně mladík z obce Ivaň, kterého jeho houževnatost katapultovala až do samotného sportovního nebe. Budoucnost ukáže, že to nebude on, kdo překoná bájnou bodovou hranici. Když se ještě jednou, podruhé a naposledy, Robert Změlík zúčastní letních olympijských her, bude hvězda onoho borce a nástupce trůnu Romana Šebrleho již stoupat vzhůru. Rok 1996 je součástí poměrně krátkého časového úseku, kdy se všichni tři čeští desetibojařští mušketýři, každý v odlišné etapě své kariéry, mohou pracovně potkávat takřikajíc rameno vedle ramene. Robert Změlík, Tomáš Dvořák, účastníci olympiády v Atlantě, a jednadvacetiletý Roman Šebrle, který byl toho léta v Praze poprvé korunován mistrem České republiky v desetiboji.

Robert Změlík dokáže přes všechny tělesné neduhy dokráčet i na svou druhou olympiádu. V Atlantě skončí v desetiboji sedmý, což se dá označit za důstojnou předzvěst odchodu ze scény, který ohlásí o dva roky později v pouhých dvaceti osmi letech. Tretry pověsí na hřebík a stane se úspěšným podnikatelem. Od tohoto momentu zůstanou na dlouhé roky už jen dva. Ten, který v létě 1996 zažije první ze svých vrcholů, a ten druhý, jenž si toho času na

velké úspěchy už brousí zuby. Dva dlouholetí závodní rivalové, ale i kolegové z pražské Dukly, až do roku 2001 svěřenci trenéra Zdeňka Váni, nebo také kamarádi, kteří se na dlouhé cestě na nějaký čas rozkmotří, aby k sobě nakonec opět našli cestu. Když jeden vyhraje, případně posune desetibojařský rekord zase o něco výš, druhého jeho úspěch bude motivovat a popohánět, aby jej při nejbližší možné příležitosti překonal. Svět atletiky má před sebou celé jedno desetiletí, během něhož si bude moci užívat soupeření dvou velkých osobností z malé středoevropské země. Příběh, který se před námi otevírá, by nebyl tím, čím je, pokud by jednoho z nich nebylo.

Tomáš Dvořák poprvé spatřil světlo světa jedenáctý májový den roku 1972 v Gottwaldově. Sportovně založení rodiče vedli svého synka k lyžování, plavání nebo cyklistice. V deseti letech začíná dvakrát týdně docházet do atletického kroužku. Později se věnuje překážkovému běhu a studuje na sportovní škole ve třídě s atletickým zaměřením. Když na mistrovství světa 1983 v Helsinkách zvítězí v běhu na 400 metrů překážek navzdory rozvázané tkaničce, talentovaného chlapce z obuvnického města to uchvátí. Tohle chci dělat, učiní nevratné vnitřní rozhodnutí. Trenér Siblík jej vede k všestrannosti a párkrát do roka mu dá ochutnat i desetiboj. Tomášovi je patnáct let a blíží se moment jeho životního rozhodnutí. Zlín dal světu nespočet herců, architektů, politiků či spisovatelů. Dosud však žádného atleta. Není divu. Podmínky v metropoli vý-

chodní Moravy nejsou pro tento sport zrovna příhodné. Ve svých šestnácti letech se stěhuje do Prahy. Rodinný známý a trenér z Dukly Praha Radek Skoumal je tím, kdo Tomáše seznámí s trenérem Zdeňkem Váňou. Jak se později ukáže, je to setkání osudové, a to nejen z profesního hlediska. Na počátku babího léta roku 1988 posadí manželé Dvořákoví v Otrokovicích svého syna do vlaku a ten si to v Praze namíří rovnou na adresu dejvického armádního klubu, který má od počátku šedesátých let svůj domov na místě někdejší cihelny a nese jméno Juliska podle stejnojmenné ulice, ze které se do atletického svatostánku, využívaného však i fotbalisty, vstupuje hlavním vchodem. Právě mu začal první den nového života. Nastupuje na Gymnázium Arabská a po vyučování se hlásí na tréninku u Zdeňka Váni, někdejšího znamenitého běžce na 400 metrů. Domov v novém městě najde v ubytovně, jen coby kamenem dohodil od multifunkčního stadionu. Nelehkou adaptaci na nové prostředí si Tomáš zpříjemní akvarijními rybičkami, které si okamžitě pořídí. Později najde průvodkyni milionovým městem v dceři svého trenéra Gabriele, dálkařce Slavie. Za pár let si půvabnou brunetku vezme za ženu. V roce 1988, v němž letní olympiádu hostí jihokorejský Soul, má Tomáš unikátní možnost sledovat, jak jen kousek od něj trénují taková esa, jakými jsou Imrich Bugár nebo Remigius Machura. V tu chvíli někde hluboko v jeho nitru vytryskne touha jednou být na jejich místě. Když se poprvé zúčastní juniorského mistrovství Evropy v Soluni, píše se rok 1991

a Tomáš je na něm korunován vicemistrem kontinentu v desetiboji. Roste z něj velký bojovník. Když jej zraněný kotník nepustí do hry, přivydělává si prodejem turistických předmětů – a okamžitě poté, co se zbaví sádrového břemene, dře do úmoru s vidinou návratu k závodům. Po ukončení střední školy a roční vojenské službě se stává vojákem z povolání. V březnu 1995 zaznamená úspěch v podobě stříbra v sedmiboji na halovém mistrovství světa v Barceloně a o rok později si tutéž trofej pověsí na krk i na halovém evropském šampionátu ve Stockholmu. Jsou to postupné kroky, které vedou k velkému sportovnímu vrcholu: k letním olympijským hrám v americké Atlantě. Po prvním desetibojařském dni je šestý. Když v tyčce skočí 470 centimetrů, zdá se, že je po nadějích na cenný kov. Jenže potom vrhne oštěpem a je z toho osobní rekord 70,16 metru. Znovu je ve hře. Před patnáctistovkou už je čtvrtý. Přichází jeden z jeho parádních životních výkonů. Američan Steve Fritz nasadí vražedné tempo hned na začátku a snaží se Tomáše setřást. Tím se dopouští fatální chyby, která jej nakonec bude stát medaili. Jeho český sok jej totiž plynulým během dožene a pak i předežene. Ba co víc, na cílových čarách zdolá i Franka Busemanna, Němce, který v konečném úctování bude brát stříbro. Bronz patří po výborných výkonech v závěrečných dvou disciplínách Tomáši Dvořákovi! Trojskokanka Šárka Kašpárková mu placku předpověděla již předešlého večera, on sám v ni začal věřit až po mimořádně povedeném oštěpu. Ziskem

8644 bodů navíc stanovuje nový český rekord. „Myslím si, že to byl z pohledu desetibojaře nejen vůbec nejkvalitnější závod v historii. Bylo to prostě super, super, super!“ záměří čtyřiatřicetiletý muž, který kromě soupeřů musí zápasit i s těžkou alergií a s pozátěžovým astmatem. Za léta tvrdé práce a odříkání se dočkal opojné satisfakce. Dosáhl na jednu z nejvyšších sportovních met a současně je nejlepším českým desetibojařem. Na olympiádě v Sydney za čtyři roky bude vše už trochu jinak. Zdravotní patálie mu znemožní bojovat o obhajobu medaile. Na lepší než šesté místo mu jeho vyčerpaný organismus dosáhnout nedovolí. U protinožců navíc bude naživo sledovat, jaký mu z jeho kamaráda vyrostl konkurent par excellence. V určitý moment bude nad slunce jasné, že jeho pozice krále českého desetiboje je ve velkém ohrožení. Oním zlomovým bodem bude 28. září 2000. Den, kdy stříbrnou medaili vybojuje Roman Šebrle.

KAPITOLA

3

„Maminka měří 159 centimetrů. Nikdy neměla se sportem nic společného. Větší zero není! Fakt. Ani v televizi ji to nebaví, pokud teda zrovna nesledovala mě. Nikdy jsem ji neviděl ani jedinkrát popoběhnout, popojet na kole nebo si jít zaplavat. Můj tatínek je duší sportovec, ale televizní sportovec. Akorát s námi dětmi jezdil na lyže, ale to je všechno. Oba mí rodiče i moje sestra jsou velmi drobní. Táta měří 175 centimetrů, já mám 180.“ Těmito slovy popisoval Roman Šebrle ryze nesportovní rodinu, z níž vzešel, to vše jen pár dnů poté, co získal zlatou olympijskou medaili a stal se jedním z nejlepších desetibojařů všech dob. A potom ať někdo říká, že život není tím nejoriginálnějším tvůrcem paradoxů. Inu, jak se i v tomto případě ukazuje, jablko ne vždy padá nedaleko od stromu. Někdy se může stát, že se zakutálí spíše do sadu svého strýce.